

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระแสโลกาภิวัตน์และผลกระทบของวิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่เอื้อต่อการส่งผ่านข้อมูลข่าวสารและการซึมซับความคิด ค่านิยม ตลอดจนการเลียนแบบพฤติกรรมจากวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคมถูกผสมผสานกับอารยธรรมทางตะวันตก (วิหุลดา มาตันบุญ, 2544, หน้า 73) แม้ว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้จะมีผลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมไทยได้ทุกวัยและทุกเพศ แต่วัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีการตอบสนองและได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงนี้ชัดเจนที่สุด (นันทพันธ์ ชินถ้ำประเสริฐ, 2547)

พัฒนาการของสังคมหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนให้คิดเพี้ยนจากเดิม (สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ, 2541, หน้า 2) พลังที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากลอง อยากท้าทายของวัยรุ่นได้สนับสนุนต่อการก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (จันทร์ชิตา พงคณานันท์, 2537, หน้า 144) วัยรุ่นมักเรียนรู้และรับอิทธิพลจากสิ่งชั่วร้าย และค่านิยมที่ผิด ได้รวดเร็วและง่ายดาย ซึ่งระบบความคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่นยังขาดวิจารณญาณอย่างเพียงพอในการกลั่นกรองเลือกสรรและบริโภค ทำให้ขาดภูมิคุ้มกันที่เข้มแข็งในการตัดสินใจ คิดวิเคราะห์และเลือกปฏิบัติ ซึ่งหากปราศจากการชี้แนะอย่างถูกต้องเหมาะสมจากผู้ปกครอง ผลกระทบที่เกิดขึ้น คือ การกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบในเรื่อง ความรุนแรง ความฟุ้งเฟ้อ และพฤติกรรมทางเพศ (สำนักวิจัยเอแบคโพลล์, มูลนิธิเครือข่ายครอบครัว, มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2546)

ในปัจจุบันพบว่า มีข้อมูลเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสปรากฏในสื่อมวลชนต่าง ๆ (จินตนา พึ่งโพธิ์, 2547, หน้า 1) เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศถูกนำเสนอออกมาอย่างมากมาย และหาได้ง่ายในสังคมไทย เช่น ซีดีภาพยนตร์ลามก สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ หรือสื่ออินเทอร์เน็ต สื่อมวลชนมีการนำเสนอในลักษณะเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้เด็กอยากรู้อยากลอง และอยากใช้พลังทางเพศไปในทางที่ผิด (เมธินี ก้อนแก้ว, 2546, หน้า 1)

จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเร็วขึ้น โดยวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเฉลี่ยอายุ 16 ปี ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้เปลี่ยนไปจากการเที่ยวหญิงบริการเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับ แฟน คู่รัก คนรู้จัก หรือคู่นอนชั่วคราว วัยรุ่นนิยมมีคู่นอนประจำตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และใช้เวลาในการดำเนินความสัมพันธ์ทางเพศไม่เกิน 1 วัน วัยรุ่นบางกลุ่มเคยมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลหลายคน (เช็กซ์หมู่) รวมทั้งมีพฤติกรรม

การแลกเปลี่ยนคู่นอน (สวิกิง) (เพศวิถีกับสุขภาพทางเพศของวัยรุ่น, 2550, หน้า 4; สำนักวิจัยเอแบคโพลล์, 2547) วัยรุ่นได้มองเรื่องเพศกลายเป็นสิ่งน่ายินดีและควรเปิดเผย วัยรุ่นชายใช้หลักฐานที่แสดงความเป็นสหายของการมีเพศสัมพันธ์จากกางเกงในที่ใช้แล้วของผู้หญิง (ข่าวสด, 2551) วัยรุ่นบางกลุ่มใช้การเล่นเกมส์หยอดเหรียญในห้างสรรพสินค้าเป็นเครื่องเดิมพันและต่อรองกับการครอบครองเพื่อนหญิงของกลุ่ม (วัลลภ ตังคณานุรักษ์, 2544, หน้า 11) ขณะที่วัยรุ่นหญิงบางรายกล้าเปิดเผยเรือนร่างที่โชว์ร่างกายทำสาวตาผู้ชมผ่านกล้องทางอินเทอร์เน็ต (สุพินดา ชัยวิทย์ และศรีวรรณ มีคุณ, 2549, หน้า 141 - 142) เจตคติต่อภาวะพรหมจรรย์วัยรุ่นมองว่าไม่มีความสำคัญอีกต่อไป (เพ็ญพรรณ อภิศิวานนท์, 2546, หน้า 2) พัฒนาการทางเพศจากการถูกเก็บกดโดยจารีตประเพณีส่งผลให้วัยรุ่นส่วนใหญ่ในปัจจุบันมีความสัมพันธ์กันได้ง่าย หากเกิดความพึงพอใจ (สุพินดา ชัยวิทย์ และศรีวรรณ มีคุณ, 2549, หน้า 140 - 142)

อมรวิรัช นาคกรทรรพ (2548, หน้า 151) ได้กล่าวถึงประเด็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน คือ การขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว ทำให้วัยรุ่นแสวงหาสิ่งที่ตนรู้สึกว่ามีคุณค่าและสังคมจะยอมรับได้ ดังนั้น เพศสัมพันธ์จึงถูกใช้เป็นที่ระบายผ่านการแลกเปลี่ยนคู่นอนหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพื่อนในกลุ่มแบบลักษณะเพศสัมพันธ์เอื้ออาทร ผลจากการศึกษายังระบุไว้อีกว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไทยขณะนี้ มีจำนวนที่มากกว่าวัยรุ่นอเมริการ้อยละ 50

สภาวการณ์การด้านพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจากที่กล่าวมาข้างต้น ได้ส่งผลกระทบต่อในระดับมหภาคหลายด้านอย่างต่อเนื่อง การหมกมุ่นในเรื่องทางเพศจะนำไปสู่ความไม่สนใจที่จะศึกษา วัยรุ่นจะขาดสมาธิและเริ่มขาดเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนตกต่ำที่สุดในที่สุด (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร, 2543, หน้า 80) นอกจากนี้หากวัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัยโดยให้ความไว้วางใจในคู่นอน ผลที่ตามมาข้อมเพิ่มโอกาสเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จากรายงานสถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ พบว่า วัยรุ่นทั้งชายและหญิงอายุระหว่าง 10 - 24 ปี เป็นกลุ่มที่มีอัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 31.5 ในปี 2545 เป็นร้อยละ 42.5 ในปี 2549 คิดเป็นจำนวนผู้ป่วยเกือบครึ่งหนึ่งของประชากรที่ป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทั้งหมด (เพศวิถีกับสุขภาพทางเพศของวัยรุ่น, 2550, หน้า 1) ทำให้สังคมไทยตกอยู่ในภาวะที่เชื้อเอดส์อาจเกิดการระบาดใหม่อีกครั้งจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยนอกจากจะนำไปสู่การติดเชื้อเอชไอวีและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้ว ยังนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ซึ่งประเทศไทยมีแนวโน้มการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นรุนแรงมากขึ้น โดยอายุของแม่วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ต่ำสุดที่พบมีเพียง 11 ปี จากการสำรวจในปี 2551 พบอัตราการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในยุคนี้อัตราส่วนร้อยละ

20 - 30 ของการตั้งครรภ์ทั้งหมด ในจำนวนนี้ร้อยละ 80 เป็นการตั้งครรภ์แบบไม่ตั้งใจ ซึ่งนำไปสู่ การทำแท้งร้อยละ 30 และอีกร้อยละ 56 มีการคลอดบุตร (ข่าวสด, 2551) โดยการคลอดบุตรของแม่ วัยรุ่นมีสูงถึงวันละ 200 ราย หรือกว่า 70,000 รายต่อปี ซึ่งในจำนวนนี้เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี ถึงกว่า 2,000 คน (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2550) เมื่อเทียบกับตัวเลขการตั้งครรภ์ของแม่วัยรุ่นในกลุ่ม ประเทศใกล้เคียง ประเทศไทยมีอัตราการตั้งครรภ์ของแม่วัยรุ่นเทียบกับจำนวนประชากรที่ตั้งครรภ์ และคลอดสูงถึง 70 คนต่อประชากร 1,000 คน จากข้อมูลดังกล่าว ได้แสดงให้เห็นว่า สถานการณ์ การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่กำลังรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อประชากรใน แห่งของการพัฒนาประเทศ เนื่องจากเยาวชนหรือวัยรุ่นเป็นวัยที่ควรจะต้องอยู่ในช่วงของการศึกษา หากวัยรุ่นตั้งครรภ์ในช่วงอายุนี้อาจทำให้เกิดผลกระทบที่ตามมาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ เพราะส่วนใหญ่จะยังขาดความพร้อมในการดูแลสุขภาพทั้งตนเองในระหว่างตั้งครรภ์ และหลัง คลอด ทำให้คุณภาพชีวิตของเด็กทารกลดลง (ข่าวสด, 2551)

นักเรียนนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสายอาชีพ หรือเรียกว่าระดับอาชีวศึกษา ที่มีอายุอยู่ในช่วง 15 - 20 ปี ในวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม มีการค้นหาบุคคลที่ตนพอใจ ถ้าได้รับการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมที่ช่วย ก็จะมีแนวโน้มในการสนองตอบต่ออารมณ์ทางเพศได้ ง่าย (สก็๊ปพิเศษ, 2551, หน้า 2) จากรายงานการวิจัยแนวโน้มพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นใน สถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ปี 2545 - 2547 พบว่า กลุ่มอาชีวศึกษามีสัดส่วนของการมี เพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนประมาณ 2 เท่า (สมศักดิ์ วงศาवास, บังอร เทพเทียน, ปิยฉัตร ตระกูลวงษ์, ปรีนดา ตาสี และ สุภัทรา อินทร์ไพบูลย์, 2548, หน้า 4) และ กรมสุขภาพจิตได้สำรวจพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ระดับอาชีวศึกษาของจังหวัดในภาคตะวันออก พบว่าร้อยละ 44 ของนักศึกษาชายและร้อยละ 15 ของนักศึกษาหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว (กรมสุขภาพจิต, 2547, หน้า 18)

จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีการสื่อสาร และการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว มีสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองหลายแห่ง รวมทั้งมีศูนย์การค้า สถานบันเทิงต่าง ๆ ก่อให้เกิดความเจริญในหลายด้าน ซึ่งสถานที่ดังกล่าวได้กลายเป็นแหล่งนัดพบและเป็นแหล่งที่ วัยรุ่นใช้รวมตัวกันแสดงออกทางเพศในลักษณะที่ไม่สร้างสรรค์ เช่น จับมือถือแขน กอดจูบกัน ใน ที่สาธารณะ จังหวัดฉะเชิงเทราจึงเป็นจังหวัดหนึ่งที่ได้รับผลกระทบกับการเปลี่ยนแปลงในเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น จากการติดตามสภาวารณเด็กและเยาวชน รายจังหวัด (Child Watch) ของจังหวัดฉะเชิงเทราปี 2549 - 2550 ผลการศึกษาสภาวารณด้าน สังคมของประชากรวัยเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยของเยาวชนที่อยู่ในสถานศึกษามีพฤติกรรมในการดู สื่อลามก อัน ได้แก่ การ์ตูน วิซีดี เว็บ คลิปวีดีโอ เป็นครั้งคราวจนถึงการดูเป็นประจำในอัตราที่

มากขึ้น เขาชนที่ยังศึกษามีทัศนคติที่ยอมรับการอยู่ก่อนแต่ง และยอมรับว่าเคยมีเพศสัมพันธ์มาบ้างแล้ว เป็นจำนวนตัวเลขที่สูงอย่างต่อเนื่องในทุกปี ทำให้จังหวัดฉะเชิงเทรา มีค่าเฉลี่ยที่มากกว่าหรือเกือบจะเทียบเท่าหากเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยด้านเพศทั้งหมดในประเทศ (อมรวิษณุ นาคทรพรพ, 2550, หน้า 8) แนวโน้มที่เพิ่มขึ้นสะท้อนให้เห็นสภาพปัญหาและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และจากการประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 380 คน พบว่า ในบางครั้งนักเรียนอายุระหว่าง 15 - 18 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศที่แสดงภาพและเนื้อหากระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ ครอบอ่านหนังสือการ์ตูน/นวนิยาย ร้อยละ 44.2 ดูภาพยนตร์/วิดีโอ/วีซีดีร้อยละ 51.8 และเล่นอินเทอร์เน็ตร้อยละ 30.9 ตามลำดับ ส่วนในด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับคนรักในบางครั้งจนถึงเป็นประจำถึงร้อยละ 41.6 และมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่พึงพอใจในครั้งแรกที่เจอกันร้อยละ 10.5 โดยในบางครั้งใช้ถุงยางอนามัยและใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์เพียงร้อยละ 21.7 และ 13.4 ตามลำดับ และนักเรียนกลุ่มหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยและใช้วิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ถึงร้อยละ 5.5 ประสพการณ์ที่ขาดความรับผิดชอบและไม่ปลอดภัยเช่นนี้ หากไม่มีการควบคุมและป้องกันในการลดพฤติกรรมเสี่ยง ย่อมเกิดอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชน

การพัฒนาเจตคติและทักษะชีวิตจะเป็นภูมิคุ้มกันอย่างดีต่อปัญหาทางเพศของวัยรุ่นให้สามารถเลือกพฤติกรรมที่เหมาะสมและเผชิญกับเหตุการณ์ในสภาพสังคมปัจจุบันได้ ทักษะการเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ จะสร้างให้วัยรุ่นเกิดความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงผลเสียของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรอันจะนำไปสู่ศักยภาพในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้วยการคิดพิจารณาเลือกสิ่งที่เหมาะสมกับตนเองได้เป็นอย่างดี องค์การอนามัยโลก (WHO, 1994, p. 16) ได้เสนอให้ใช้ทักษะชีวิตเป็นแนวทางในการฝึกฝนทักษะในการป้องกันโรคเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชน โดยได้อธิบายว่าทักษะชีวิตเป็นความสามารถของบุคคลทั้งความรู้ เจตคติ และทักษะที่จะปรับตัว และเผชิญต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ในชีวิตอย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ รวมทั้งสอดคล้องกับวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และสังคม ทักษะชีวิตถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในการส่งเสริมและป้องกันสุขภาพ ซึ่งทักษะชีวิตเริ่มได้ตั้งแต่เด็ก ในหลายประเทศได้นำทักษะชีวิตไปใช้ได้อย่างประสบความสำเร็จในช่วงอายุ 6 - 16 ปี เพราะเด็กช่วงนี้เป็นช่วงที่สำคัญในการพัฒนาให้เกิดการเรียนรู้ ดังนั้น การพัฒนาทักษะชีวิตเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น และช่วงวัยรุ่น เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับสุขภาพจึงควรส่งเสริมการพัฒนาทักษะชีวิตในช่วงนี้ เพื่อนำไปสู่การมีพฤติกรรมสุขภาพที่ดี และการป้องกันปัญหาทางสุขภาพ

อนามัย ผู้ที่มีทักษะชีวิตที่ดีนั้นจะมีปฏิสัมพันธ์และมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความบากบั่น รู้จักแก้ปัญหา ได้ดี ปรับตัวพึ่งพาตนเองได้ และสามารถป้องกันตัวเองในภาวะคับขัน (ขงยุทธ วงศ์ภิรมสาคดี และสุวรรณ เรื่องกาญจนเศรษฐ์, 2550, หน้า 3)

การเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนั้นจำเป็นต้องเพิ่มความรู้ และเสริมทักษะเรื่องเพศที่เหมาะสม ผ่านการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำ การให้คำปรึกษากลุ่ม ซึ่งเป็นกระบวนการที่ให้ผู้เรียนได้บอกเล่าเรื่องราวความรู้สึกของตนเอง ภายใต้อุปกรณ์ภาพที่คิดและบรรยากาศที่อบอุ่นให้สมาชิกในกลุ่มได้ทราบ ทำให้เกิดเป็นความรู้สึก ปลอดภัยและไว้วางใจกลุ่ม วัยรุ่นจะรับรู้ว่าคุณลักษณะอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นกัน ทำให้กล้าที่จะเผชิญกับ ปัญหา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาหลากหลายรูปแบบ และเกิด การเลือกคิดตัดสินใจ ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์ใช้การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับ พฤติกรรมทางปัญญาซึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นหลุดพ้นจากความคิด ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล ทำให้ได้ ตระหนักและเข้าใจถึงจุดประสงค์ของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ โดยมีผู้ให้คำปรึกษาใช้วิธีการที่นำ ทาง ชี้แนะ สั่งสอน สาธิต ได้แข็ง ทำทาบ ให้วัยรุ่นสำรวจความเชื่อ และแนวทางในการดำเนินชีวิต ของตนเอง ด้วยการใช้สติปัญญาพิจารณาถึงความเหมาะสม การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎี การปรับพฤติกรรมทางปัญญาจะเปรียบเสมือนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และการให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของอารมณ์ ทำให้วัยรุ่นเกิดกระบวนการเรียนรู้และตระหนักรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งยังเป็นการทำทาบให้วัยรุ่นคิดตัดสินใจโดยใช้ทักษะการคิดอย่างมีระบบในการแก้ปัญหา เกิดเป็นความเข้าใจและรู้จักตนเอง จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความตั้งใจที่จะ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศให้เหมาะสมภายใต้บรรยากาศที่ปลอดภัยและให้การยอมรับของ สมาชิกกลุ่ม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะในการป้องกันปัญหาเรื่อง เพศสัมพันธ์ในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาในการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียน อาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับ พฤติกรรมทางปัญญากับนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียน อาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับ พฤติกรรมทางปัญญาในระบะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล

สมมติฐานการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาในการทดลอง
2. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างจากกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง
3. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างจากกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล
4. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในระยะหลังการทดลองแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง
5. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญามีทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในระยะติดตามผลแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการให้คำปรึกษาจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้รับข้อมูลเรื่องเพศศึกษา มีค่านิยมและความเชื่อในเรื่องเพศที่ถูกต้อง และมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม รวมทั้งมีการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
2. เป็นแนวทางให้กับครูอาจารย์ในสถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องข่งนำการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาสอดแทรกในการจัดการเรียนการสอนหรือจัดกิจกรรมเสริม เพื่อป้องกันและควบคุมปัญหาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน หรือปัญหาที่มีลักษณะใกล้เคียงกันได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 ในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาระงิงเทรฯ เขต 1 จำนวน 816 คน (ศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระงิงเทรฯ เขต 1, 2550) โดยนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในแต่ละโรงเรียนมีคุณลักษณะคล้ายคลึงกัน อยู่ในสภาพแวดล้อมของจังหวัดระงิงเทรฯ ที่มีลักษณะเดียวกัน แต่ละโรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยจับฉลากเพื่อสุ่มโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาระงิงเทรฯ เขต 1 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 5 โรงเรียน รวมมีนักเรียนจำนวน 816 คน โรงเรียนที่ผู้วิจัยสุ่มได้ คือ โรงเรียนเทคโนโลยีศรีวรการ และผู้วิจัยได้รับอนุญาตจากผู้บริหารโรงเรียนให้ทำวิจัยในครั้งนี้ได้

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเทคโนโลยีศรีวรการ จำนวน 124 ที่ทำแบบวัดทักษะชีวิตด้านการป้องกันกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 และสมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 24 คน สุ่มให้เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 12 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 12 คน ซึ่งภายหลังกลุ่มตัวอย่าง 2 คนจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้ขออนุญาตจากการไปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา เนื่องจากได้ลาออกจากโรงเรียนและมีปัญหาด้านสุขภาพ จึงเหลือกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 11 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ วิธีการพัฒนาทักษะชีวิตด้านการป้องกันกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนและระยะเวลา

2.1.1 วิธีการพัฒนาทักษะชีวิตด้านการป้องกันกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ได้แก่

2.1.1.1 การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา

2.1.1.2 วิธีปกติ

2.1.2 ระยะเวลาในการทดลอง

2.1.2.1 ระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre - test)

2.1.2.2 ระยะเวลาหลังการทดลอง (Post - test)

2.1.2.3 ระยะติดตามผล (Follow up)

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ทักษะชีวิตด้านการป้องกันกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะชีวิต หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ อันประกอบด้วยเจตคติ และทักษะในการที่จะจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเผชิญต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ในชีวิตอย่างสร้างสรรค์สอดคล้องกับวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อม และสภาพสังคม

2. ทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ อันประกอบด้วยเจตคติ และทักษะในการจัดการและระงับความรู้สึกอยากรู้ อยากลอง ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ประกอบด้วยองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ

2.1 การคิดวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการแยกแยะสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมทางเพศ และประเมินสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

2.2 ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการเสนอแนวทางใหม่ในการป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้อย่างเหมาะสมและหลากหลาย

2.3 ความตระหนักในตนเอง หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนเองในการจัดการกับปัญหาและรับทราบถึงความไม่พร้อมในการตั้งครคร์ และผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์จากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

2.4 ความภาคภูมิใจในตนเอง หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความรู้สึกว่าคุณค่า และมี ความเชื่อมั่นในตนเองที่จะไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และมีวิธีการแสดงความเชื่อมั่นด้วยการวางตัวต่อเพศตรงข้ามอย่างเหมาะสม

2.5 การสร้างสัมพันธภาพ และการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการบอกเล่าในการใช้ภาษาพูด และภาษาท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดและเพื่อสื่อความต้องการของตนได้อย่างเหมาะสม รู้จักประนีประนอมในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง รวมทั้งสามารถปฏิเสธได้หากอยู่สถานการณ์ที่อาจถูกชักชวนให้ไปมีเพศสัมพันธ์ได้

2.6 การตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหา หมายถึง ความสามารถของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในการรับรู้ถึงสาเหตุของปัญหาและปัจจัยที่อาจนำไปสู่

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน สามารถวิเคราะห์ประเมินหาทางเลือก เลือกทางแก้ปัญหาและลงมือแก้ปัญหาให้รอดพ้นจากสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงผลกระทบทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

3. เครื่องมือวัดทักษะชีวิตด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หมายถึง ข้อคำถามที่ใช้วัดเจตคติ และทักษะของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วย

3.1 แบบวัดเจตคติด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หมายถึง ข้อคำถามที่ใช้วัดความรู้สึกหรือค่านิยมของนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่เกี่ยวข้องกับ ความตระหนักและความภาคภูมิใจในตนเองในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เป็นแบบ มาตรการวัดเจตคติของลิเคอร์ท 5 ระดับ จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

3.2 แบบวัดการคิดและทักษะด้านการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หมายถึง ข้อคำถามที่ใช้วัดการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร การตัดสินใจและการแก้ไขปัญหาเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ลักษณะของแบบวัดมี ข้อคำถามจำลองสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ และให้ผู้ตอบเขียนตอบตามความคิดของผู้ตอบ

4. การให้คำปรึกษากลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ผู้ให้คำปรึกษากลุ่มเป็นผู้เอื้ออำนวยให้ผู้รับ คำปรึกษาได้สำรวจความรู้สึก ความขัด และพฤติกรรมของตนเอง ภายใต้บรรยากาศของการยอมรับ ปลอดภัย และไว้วางใจซึ่งกันและกัน สมาชิกจะเกิดการเรียนรู้ที่จะเปิดเผยตนเองต่อกลุ่ม ทำให้ได้รับ ประสพการณ์ที่มีคุณค่าในการพิจารณาเลือกวิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตนเองอย่างเหมาะสม

5. การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา หมายถึง กระบวนการ ที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือกับนักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเป็นรายกลุ่ม โดยใช้ทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญาในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างความคิด ความเชื่อ เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้เอื้ออำนวยให้นักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพค้นหาความคิดที่ไม่ถูกต้องที่อาจก่อให้เกิดปัญหาหรือสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ปรับเปลี่ยนความคิดใหม่ให้มีความสมเหตุสมผล นักเรียน อาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพจะเกิดการเรียนรู้ที่จะป้องกันตนเองจากการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนด้วยการฝึกทักษะต่าง ๆ ทั้งทางด้านความคิด เจตคติ และพฤติกรรม ในบรรยากาศของ กลุ่มซึ่งเป็นสังคมจำลองก่อนนำไปใช้กับชีวิตจริง ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ดำเนินการให้คำปรึกษากลุ่ม กลุ่มละ 11 คน จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ประกอบด้วย กระบวนการปรับพฤติกรรมทางปัญญา 2 ขั้นตอน คือ

5.1 ประเมินพฤติกรรมทางความคิด ผู้ให้คำปรึกษาจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลและระบุปัญหาจากข้อมูล การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและการทบทวนจุดเด่นจุดด้อยในตัวผู้รับคำปรึกษา

5.2 ขั้นตอนปฏิบัติการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ได้แก่ การเพิ่มการมีกิจกรรม การลดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการ การเพิ่มความพึงพอใจ และการเพิ่มทักษะทางสังคมแก่นักเรียนอาชีวศึกษา เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

6. วิธีปกติ หมายถึง วิธีการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเข้าเรียน ทำกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนและดำเนินชีวิตตามปกติ โดยไม่ได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการปรับพฤติกรรมทางปัญญา หรือเรียกว่ากลุ่มควบคุม

7. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หมายถึง นักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในสายอาชีพตามหลักสูตรของคณะกรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษานักเรียนอาชีวศึกษาระดับอาชีวศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551